

Gidenlerin Ardından

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Temmuz 2015

Ketum sessizliğimin ibresi yine deęiřtirdi seyrini. Bir öyleyim bir böyle.

Sefil ve irdenesi kimliğimin ayracındayım bu akşam suçlarken kendimi her bağnaz ayrıntıda. Gidenlerin arkasından verirken son selamımı ve nasiplenirken hayat denen iksirden.

Yalınlığın ve yalıtılmışlığın ıssızlığı mı bu denli sitemkâr yapan yoksa ses bildiğim duygu deviniminin sıra dışı yankısı mı...

Maęlup kılınırken galip sanmak ya da ömrün ara durağında soluklanmak üstelik neyin neye tekabül ettiğini dahi bilmezken.

İmgelerini çaldırdım yüreğın.

Bulutları pembeye boyadığımdan beri koyulmuyor artık ortalık. Gecenin kör vaktinde bile ışığımu muhafaza ediyorum. Ne zaman sığınmak istesem karanlığa çekiyorum perdeleri boydan boya ve yastığımın ruhani telaşı olmaksızın sızdırıyorum hicap ettiğim kelimeleri teker teker üstelik duymazken bir Allah'ın kulu.

Çok oldu gidenlerin ardından gözyaşı akıtmadığım. İstiflediğim acılardan kule yaptım ve uzattım saçlarımı pencereden olur da gelip çıkmak istersen diye Kaf dağına. Sanma ki Kaf dağının tepesinde olan benim. Tesadüf eseri düştü yolum buraya senin bıraktığın yerde ve aynı boyuttayım. Gerçi zaman zaman yeknesak yolculuklarım olmuyor değil hani. Süzgün düşlerim yetim düştüğünden beri biniyorum süpürge, yolların tozunu atıp yeniden ışınlanıyorum o göreceli boyutum.

Şaşkın gözlerle seyrindeyim âlemin ve ahvalimin. Bir de kendimde odaklanmışken mercek...

Yana yana kül tuttum, ağlaya ağlaya köreldi yaşlarım. Susmaktansa yol bildim kelimeleri dökerken satır satır yüreğimden o istem dışı şaşkınlığımla.

Şüphe duymuyor da değilim hani ara sıra. Aynaya her baktığımda başka dünyaların göreceli misafirlerine tanıklık ediyorum. Tuhaf kıldığım mı tuhaf kılındığım mı... Altı üstü mütereddit bir ruhun eşlik ettiği üç beş enstantane peşi sıra koştuğum içinde yer aldığıma hala kani olmadığım bir oyun kadar hile dolu belki de.

Payidar düşlerimin buz tutan yüreklerdeki tortusu mu yoksa seyrettiğim aynı kare mi bana dair tek bir

repliğın dahi yer almadığı?

Öyle ya neye müdahale edebildim ki şu ahir ömrümde. Senaryo hepten kayıtlı tutanaklarda ben hepten arka sırada yer bulmaya çalışan bir çocuk kadar aceleci ve yol bilmez iken bunca kalabalığın içerisinde sadece üç beş silik gölgeyi takip etme telaşı ile savunuyorum yalnızlığımı ve kimsesizliğimi.

Saçlarım hala uzun ama burnum henüz uzamadı.

Hala endişelerim diz boyu ve hala umutlarım saklı cebimde gerçi biraz zaman geçti aradan ama ben hala aynı benim senin haz etmediğın ne varsa hala bana dair. Benim muhalif ve akıl almaz oyunlara dayanma gücüm kalmadığından olsa gerek kapalı hala perdelerim yine de gözüme henüz perde inmedi sanırım bu yüzden tüm üzünc kaynaklarım. Ürkünç bildiğim her ne ise çok ama çok uzağındayım en başta da senin. Olması gerekenin bu olduğuna ilk günden beri kani olsam da çok zor oldu kabullenmem.

Suç emsal eden bir dürtü iken sevmek hele ki baştan çıkaran o tutarsızlığını da dahil ettik mi...

Sahi ne zaman büyüdüm ben? Yine de kalan yarımın çocuk kalabilmesi akla zarar. Ne şizofrenik bir sanrı ne de gerçek dışı. Bilakis ne varsa bana dair ve yine beni benden eden.

Sorularımı istifledim o günden beri ve cevapsız kalma ihtimalini göz ardı etmeden eklentili cümlelerle ardı ardına diziyorum titrek ellerimle ve muğlâk yarınlarımla. Eksiltili ne çok şey var anlamsızlığın delalet olduğu. Gaflet mi sence... Ne fark eder ki... Sonuç itibariyle denklem çözmek asli görevim ve en zor bilinmez ile başım dertte.

Ne düzlemi gerçek şu varlığımın ne de boyutum imkân dâhilinde bir seçenek. Ne de olsa severim yolculukları beni bana tanıtan bu yüzden insanlığa çok şey borçluyum beni benden etseler de zira her geçen gün kayıp parçaları tek tek bulup koyuyorum o koca yap-bozun boşluklarına. Boş kaldığım her saniyede de düşünüyorum arda kalan izleklerin bende yarattığı tahribatı ve her geçen gün daha da yaklaşıyorum o muğlâk sona.

Tümlerken her bir duyguyu ve yordarken her bir tümceyi inancım katlanarak büyümekte. Yoktan var eden İlahi Gücün nezdinde iyi bir kul olmayı çok dilerdim her ne kadar kendime pek iyi davranmamış olsam da.

Yaşarken ve yaşatılırken acı hep nükseden o sefil varlığımız değil mi çaresizliğe namzet ve yolumuz düşmüşken bilinmeze ve aşka...